

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Det har naturligvis ikke forhindret, at pressen og sommermødernes talere har snakket vidt og bredt om den nølende regering, der bare ville vente og se, og som ikke vidste, hvad den ville gøre. Hulheden i denne agitation er jo meget let at gennemskue.

Jeg tror imidlertid, at der findes en forklaring på denne ejendommelige holdning hos oppositionen. Årsagen til, at man blot ville kritisere, rette angreb, men omhyggeligt vogtede sig for at tage et positivt initiativ, har vi utvivlsomt i oppositionens indbyrdes uenighed med hensyn til den politik, som skal føres overfor de foreliggende vanskeligheder. Denne uenighed om den økonomiske politik oplevede vi gentagne gange sidste vinter, endog i en sådan grad, at der ikke alene var uenighed mellem oppositionens partier, men endogså indenfor et enkelt af dem — jeg tænker på partiet venstre.

Selvom det har været sparsomme svar, som den højtærede statsminister således har fået på sine spørgsmål i sommer om, hvad oppositionen da selv ville, siden den kritiserede regeringen så hårdt, er der dog kommet så meget frem, at vi kan se, at der stadigvæk ikke findes nogen enig politik hos oppositionen. Klarest i billedet har vel de konservative stået, i hvert fald i denne periode. Dette parti har ønsket kreditindskrænkning og dermed følgende renteforhøjelse. Det betyder en bremse på foretagelse, det betyder mindre produktion, det betyder bremse på genopbygningen, det betyder kæmpearbejdsløshed, det vil sige, det betyder det modsatte af, hvad landet trænger til, og i tilgift en skæv og urimelig byrdefordeling derigennem, at arbejdsløsheden ville komme til at hvile på et udsnit af arbejderbefolkningen, der derved ville blive trykket ned på et særlig lavt levestandardniveau.

Vi kender arbejdsløshedens forbandelse fra tidligere tid. Vi vil ikke med vor gode vilje føre en politik eller være med til at føre en politik, som har som uundgåelig konsekvens en stor arbejdsløshed. Vi vil ikke have kærne ved kontrolstederne igen. Vi vil ikke have dette tryk over de små hjem, således som vi har kendt det tidligere. Og derfor må den konservative politik afvises som en forkert, som en skadelig politik.

For venstres vedkommende har sommerens billede liget noget mere uklart. Selvom det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke syntes at ville afvise en lempelig kreditindskrænkning, har dog, såvidt jeg kan se, hovedparten af venstres talere og ikke mindst

det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vendt sig imod den konservative politik. Der er altså ikke noget grundlag for enighed. Man har også vendt sig mod en skærpende af importkontrollen, medens man derimod har anvist såkaldte finanspolitiske midler som det vigtigste lægemiddel. Men hvis dette middel skal anvendes alene, må det bruges med en sådan styrke, at det ikke ville undgå at lægge helt urimelige byrder på befolkningen og ikke ville undgå at fremkalde arbejdsløshed. Derfor kan man ikke nøjes med dette middel som enemiddel.

Endelig har jeg lagt mærke til, at retsforbundet har udtalt sig for en frigørelse af handelen. Det er egentlig ikke noget nyt; det har vi hørt fra den side før. Udtalelserne har haft en sådan karakter, at kravet må forstås som kravet om en fuldstændig frigivelse af importen. Fulgte man en sådan linie, tror jeg, at vore økonomiske forhold meget hurtigt ville ende i kaos. Det ville give en sådan import, at det vist simpelthen blev nødvendigt for alvor at tage kreditindskrænkningen i brug, og retsforbundets patentmedicin ville derved fremkalde en arbejdsløshed af et omfang, som ville sige sparto til alt andet. Det synes jeg burde betænkes af alle dem, som foreløbig navnlig har lyttet til de gyldne ord om, at det ikke er nødvendigt at betale skat; men denne retsforbundets indstilling til arbejdsløshed og importsprogsproblemet falder jo løvrigt meget godt i tråd med det ærede medlem hr. Viggo Starckes udtalelser i foråret, hvor han syntes at opfatte forholdene i Vesttyskland som særlig forbilledige, Vesttyskland, hvor der netop råder en stor arbejdsløshed.

I forbigående skal jeg kun nævne, at de anvisninger, som fra kommunistisk side er givet, kort og godt er gået ud på, at vi skal melde os ud af Marshallsamarbejdet. Hvorledes det skal kunne klare vor valutasituation, tror jeg nok trænger til en nærmere forklaring, al den stund jo Marshallhjælpen indtil nu har betydet et tilskud til vor indførsel på 1000 mill. kr.

Så brogede og så indbyrdes modstridende har de råd været, som oppositionen har givet. Nogen samlet politik er ikke blevet anvist, end sige en konstruktiv politik, som på een gang tog de to hensyn, der skal tages, nemlig hensynet til opretholdelse af en høj produktion og en høj beskæftigelse og hensynet til betalingsbalancen.

Når den samme opposition derfor nu og da har slået på, at det var en anden regering, landet trængte til, så må man jo nok spørge: Hvilken anden regering? Og man må spørge: